

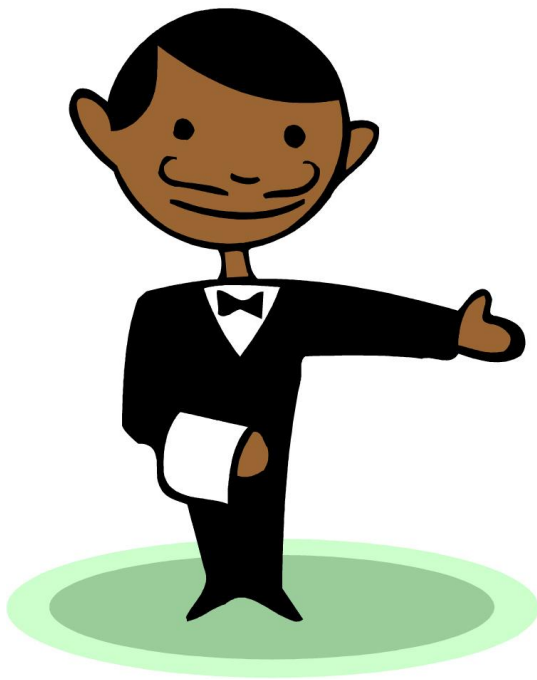
“Tôi là người quản lý”

Tác Giả: Täp ghi Huy Phäng

Thứ Năm, 23 Tháng 12 Năm 2010 22:50

ở vùng Little Saigon, vào những buổi tối hay ngày lễ, các tiệm ăn thường đông nghịt khách,

muốn ăn bát phở hay bäa cäm, khách phải chờ uäng chờ đợi, ghi danh để được gọi vào khi đến phiên.

Cái cảnh chờ đợi này, ngày xưa các cửa hàng chúng ta chờ chờ ng bao giờ bằng lòng, vì cho mìäng ăn là mìäng nhäc, được chờ đợi còn chờ a chờ uäng chờ đợi, nói gì đến cảnh chờ chờ, nhäo nhäc, trông ngóng xem đã đến lượt mình được gọi tên chưa.

Người chờ ngoài đã sốt ruột mà khách ngồi ăn trong cũng nóng lòng, ăn xong chờ muốn được gọi đi ra cho ränh näu träc bao nhiêu con mắt từ phía ngoài cửa tiệm nhìn vào.

Mỗi lần cánh cửa nhà hàng ăn được mở ra, cái ông nhân viên phục vụ xuất hiện, cầm ngòi bút rà rà trên bản ghi y ghi tên, thì bao nhiêu con mắt từ đó đổ vào ông ta như là một danh ca xuất hiện trên sân khấu, khi nào cho bao nhiêu khán giả đang ngồi trong rạp phải im lặng, ngäc

“Tôi là người quan trọng”

Tác Giả: T&#p ghi Huy Ph&#ng
Thứ Năm, 23 Tháng 12 Năm 2010 22:50

m&#t nhìn lên.

Ông ta nh&# là m&#t v&# c&#u tinh, còn h&#n hai ông Nam Tào, B&#c Đ&#u có quy&#n s&#a chuy&#n s&#ng ch&#t cho Tri&#u Nhan nh&# tích x&#a bên Tàu. Chuy&#n này làm tôi l&#i nh&# đ&#n c&#nh ông giám th&# tr&#ng Trung H&#c x&#ng danh m&#y c&#u h&#c trò m&#i đ&#u concours vào Đ&# Th&#t hay cái th&#i t&#i l&#a t&#t đèn, đ&#i rách, m&#y bà còn đi lãnh quà ngo&#i qu&#c g&#i v&# Đ&# Tân S&#n Nh&#t, sáng con m&#t lên khi nghe g&#i đ&#n tên mình. Nhân v&#t này bèn đồng đ&#c lên tiếng g&#i:

- Minh, b&#n ng&#i, vào đi! Hùng hai ng&#i, ch&# m&#t chút!

Đám đông chuy&#n đ&#ng, ng&#i g&#i nhau i&#i, hân hoan b&#c đ&#n c&#a, ng&#i t&# d&#u th&#t v&#ng, s&#t ru&#t, gi&#n đ&#n ra, khi&#n cho ng&#i nhân viên nhà hàng này l&#i c&#m th&#y mình quan tr&#ng h&#n.

Tôi nghĩ n&#u không có ông này, mình không th&# có đ&#c m&#t bu&#i ăn sáng v&#i b&#n bè t&# xa đ&#n Cali, ho&#c khó có th&# b&#c vào nhà, th&# cái bàn t&#a xu&#ng ngh&# ng&#i, cho bố nh&#ng giây phút đ&#ng ch&# đ&#i m&#i chân ngoài c&#a, đ&#i tr&#i l&#nh l&#o Mùa Đông.

Có l&# ông nhân viên nhà hàng cũng có ý nghĩ nh&# tôi, trông ông oai v&#, quan tr&#ng h&#n ra, ông g&#i tên ng&#i ta đồng đ&#c, ch&#ng c&#n th&#a g&#i hay “ông bà” gì c&#, mà thiên h&# cũng r&#m r&#p theo l&#nh ông: “Vào đi! Ch&# m&#t chút!”

Sáng hôm nay, ông có c&#m t&#ng ông là ng&#i quan tr&#ng nh&#t c&#a nhà hàng này, c&#a c&# thành ph&# này và có th&# c&# Hi&#p Ch&#ng Qu&#c này cũng nên. Không có ông, thi&#u gì đ&#a ch&#t đ&#i.

Ai cũng cho mình là ng&#i quan tr&#ng nh&#t, m&#t V.I.P. (Very Important Person).

Trong đ&#n v&# ông th&# tr&#ng đ&#ng nhiên là l&#n nh&#t r&#i, c&#m quy&#n sinh sát nhân viên trong tay, nh&#ng kh&#n&#i, trong c&# quan còn có ông “th&# kho”, “th&# kho to h&#n th&# tr&#ng”, th&# kho

“Tôi là người quan trọng”

Tác Giả: T&#p ghi Huy Ph&#ng
Thứ Năm, 23 Tháng 12 Năm 2010 22:50

nh&#m y&#t h&#u thiên h&#, th&# kho mà không ch&#u xu&#t thì m&#i ch&# ký c&#a th&# tr&#ng cũng b&#ng không.

Nh&#ng mu&#n vào c&# quan g&#p th&# tr&#ng hay th&# kho thì ph&#i qua anh “b&#o v&#”, vì b&#o v&# là ng&#i quan tr&#ng nh&#t. Không có b&#o v&# thì cái c&# quan này cũng có ngày nh&# tung, th&# kho hay th&# tr&#ng cũng không còn.

Mu&#n vào c&# quan đ&#o lót cho th&# tr&#ng, th&# kho, mu&#n đ&#c vi&#c thì tr&#c h&#t ph&#i lo cho b&#o v&#. B&#o v&# không cho vào, thì có n&#c khóc r&#ng. Vậy, ai dám nói anh chàng b&#o v&# là ng&#i không quan tr&#ng?

Ng&#i đ&# rác trong thành ph&# này cũng quan tr&#ng? Không có ông, thành ph&# này m&#t hai b&#a là đã th&#i um lên. Ng&#i phát th&# cũng quan tr&#ng. Không có ông, th&# t&# ch&#t đ&#ng, liên l&#c không có, các công ty không có ti&#n, c&# thành ph&# này tê li&#t.

Ông tài xế xe bus công c&#ng r&#t quan tr&#ng. Không có ông, có ng&#i không đ&#n s&# làm đ&#c. Ông phi công cũng quan tr&#ng. Không có ông, c&# phi tr&#ng tê li&#t.

Ngày m&#i chân &#t chân ráo đ&#n đ&#nh c&# t&#i M&#, tôi có c&#m t&#ng nh&#ng ng&#i Vi&#t có c&# h&#i đ&#n M&# s&#m, có đôi chút ch&# nghĩa, làm trong các c&# quan công quy&#n c&#a n&#c M&# này đ&#u là nh&#ng ng&#i quan tr&#ng b&#c nh&#t thiên h&#.

Thái đ&#, ngôn ngữ và cách ti&#p xúc c&#a h&#, làm cho nh&#ng ng&#i m&#i đ&#n nh&#p c&# c&#m th&#y m&#c c&#m t&# ty cho cái thân ph&#n th&#p h&#n c&#a mình, nh&# b&#y ng&#i rách r&#i kéo nhau đ&#n ăn xin n&#c M&# mà h&# là ng&#i đ&#i di&#n c&#a n&#c M&# có th&#m quy&#n sinh sát trong tay.

Đ&#u tiên là cô th&# ký c&#a c&# quan nh&#p c&# phi tr&#ng San Francisco, cô nói v&#i đám ng&#i v&#a kéo nhau trên máy bay xu&#ng, x&#p hàng tr&#c qu&#y làm vi&#c c&#a cô nh&# nói v&#i b&#y con cháu trong nhà b&#ng m&#t gi&#ng g&#t g&#ng, mi&#t th&#.

“Tôi là người quan trọng”

Tác Giả: T&#p ghi Huy Ph&#ng
Thứ Năm, 23 Tháng 12 Năm 2010 22:50

Tôi nghĩ nếu không có cô bạn ấy, chắc chúng tôi phải kéo nhau leo lên máy bay để trở về quê ở Việt Nam, nghĩ chuyện đó thôi cũng đủ rùng mình rợn tóc. Chúng tôi chia sẻ cảm xúc này cho người bạn thân nhất của tôi là ông George H.W. Bush (bố), người bạn thân nhất của tôi, giờ này không ai quan trọng bằng cô.

Đúng là ít tuổi, sau thời gian dài đi làm ở các công ty, chúng tôi phải có dịp tiếp xúc với các cán bộ người Việt mà chúng tôi hay gọi họ là “social worker”, tức là các cán bộ quan xã hội để họ có thể xin trợ cấp y tế hay tiền trợ giúp hàng tháng.

May mắn là tôi thì có được một vài người bạn, biết đi đâu, nhân hậu, người bạn thân nhất của chúng tôi sẽ hỏi qua người bạn thân nhất của họ, nếu không có tiền ăn, tiền nhà, chắc là phải ra ngoài kiếm. Người bạn thân nhất của tôi còn tốt hơn là người bạn thân nhất của tôi làm việc với công an phải kiếm tiền lúc chúng tôi ra đi.

Đôi khi tôi có cảm tưởng rằng chúng tôi được trợ cấp hàng tháng là tiền túi của người nhân viên quan trọng này, nên họ phải kiểm tra xem, chắc không phải là tiền trợ cấp công nhân của M.

Cũng với cái thái độ “ban ấy” đó, đừng bào chữa gì nghĩ rằng nếu không có người bạn thân nhất này làm sao người bạn thân nhất của tôi ở M có được tiền trợ cấp.

Sau khi nghe một vài gia đình được gọi là “đi xin welfare” về cho biết là họ gặp sự cố đáng, mau chóng họ khi gặp người cán bộ người M, người M hay người Tàu, tôi mới thấy ra họ đi kiếm của công chức người Việt cao quý của mình là tiền tâm, kiểm tra, nhất là “pháp luật về... đừng bào” rất đáng ca ngợi.

Trong cuốn “How To Win Friends & Influence People” của Dale Carnegie mà ông Nguyễn Hữu Nhân Lê đi đến để nói về Nhân Tâm, tác giả cho rằng khi tiếp xúc với ai, muốn thành công cho họ là người quan trọng, khen ngợi họ, để họ cao hơn.

Chúng ta cũng biết trên đời này ai cũng cho mình là quan trọng nhất, tức ông bác sĩ trong bệnh viện cho đến cô bán hàng ngoài chợ, người “độc nhân tâm” để cho vào lòng người thì khi

“Tôi là người quan trọng”

Tác Giả: Täp ghi Huy Phäng

Thứ Năm, 23 Tháng 12 Năm 2010 22:50

Người ta càng ngày càng cao hơn, mà người đi đi đôi khi càng hơn phẩm giá của mình, đánh mất lòng tự trọng.

Một đôi lần, gặp người anh chàng nào thì ăn “quan trọng hóa” nhím về của mình, tôi lại muốn bắt ngang chuyển xếp hàng của mình sang ăn một tí khác, để xem “có chút thặng Tây nào không”, nhưng lại nghĩ rằng đi đâu trong xã hội này cũng gặp “người quan trọng”, thôi thì cứ một nấc còi: “Độc nhân tâm” cho vui người đi mà cũng vui ta, kẻo một đi một buổi sáng đẹp trời.